

Joseph and
His Brothers

מחנה רמה בקנדה
תשכ"ה

תמוז תשכ"ה
יולי 1965

65/59

FILE COPY ONLY
DO NOT REMOVE

י ו ס ף ר א ח י ו

תמצנה:

עמי ארצי

זמירות המחזה:

האב	-	יעקב
		(יוסף
		יהודה
		ראובן
בני יעקב	-	שמעון
		יששכר
		בנימין
		אשר
מלך מצרים	-	פרעה
		שמעאלי
		שר המשקים
חרטום	-	נברוז
		חרטום א'
		חרטום ב'
		חרטום ג'

פ ר ר ל ר ג

(גפתח המסך, חושך. בפרויקציה מופיע נוף תנ"כי כפרי המסמל את מקומו
מושבנו של יעקב).

קרייזן -

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו, בארץ כנען, ויוסף בן
שבע עשרה שנה היה, רועה את אביו בצאן, ויעקב אהב את
יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו, ועשה לו כתנת פסים."
(עולה האור, מתגלה אהל יעקב. זריחה. באופק עובר רועה
ומחלל בחליל ובעקבותיו נשמע קול צלצול עדריים. מכל העברים
מופיעים אנשי הכפר ובידיהם כלי אכריים, יוצאים בשירה
וריקוד לעבודה).

שיר הרועים

ערו הרועים,
אל נאח מרעה,
קול חליל רועים,
מן תפר עולה.

לי לי לי לי לי לי
קול חליל עולה
מה מה מה מה מה מה
קול הצאן עונה.

צאו אל השדות,
הקוצרים קמה,
חמר אלומות
שאו שם ברמה.

לי לי לי לי לי לי
קול חליל עולה
מה מה מה מה מה מה
קול הצאן עונה.

(בשיא השירה והמחול יוצא יוסף מן האהל לבוש כתנת הפסים
וקורא בקול):

אחי! אחי! שמעו לי אחי! (כולם משתחקים) הנה חלום חלמתי!
שוב חלמתי? (הצדה) חולם החלומות הלזה...
חולם החלומות הלזה.
(יוצא גט הוא מן האהל) הבקר הטוב לכם בני! צפרא טבא...
(בשקט) בקר טוב לאבינו.

יוסף:
שמעון:
יששכר:
יעקב:
כולם:

מה זה נפלו פניכם עם עלות השחר?
 כי חלומות חולם אחינו!
 (רוטנים) חלומות חולם, בעל כחנה הפסים...
 חלומות?
 אכן חלום חלמתי, אבי.
 הנה כאשר אמרנו... חלום חלמתי...
 הסו בני! (ליוסף) מהו החלום אשר חלמתי בני יוסף? דבר ונשמע.
 החלום אשר חלמתי, והנה אנחנו מאלמים אלומים בתוך השדה, והנה
 חסובינה אלומותיכם ותשתחוונה לאלומתי.
 מה פשר חלומך, אחי הקט, המלך תמלוך עלינו או משל תמשול בנו?...
 אכן חלום הוא וחלום ישאר!
 האט כולנו לך נשתחוה אחי?
 איכה לא חבוש?
 הלא אחינו אתה ועל מה זה נשתחוה לך?
 השמר לך מחלום חלומות כאלה!
 השמר לך מחלום!
 חדלו! אנא, חדלו לריב בני! הן רק חלום הוא ואחה בני, אל נא
 תעורר את חמת אחיך בחלומות כאלה. לא אובח לשמוע ריב אחים בביתי.
 ועתה לא עת להתמהמה, צאו לכם בעקבות הצאן...
 (השירה חוזרת לאט לאט וכולם מתפזרים ויוצאים לעבודה.)

יעקב:
 שמעון:
 כולם:
 יעקב:
 יוסף:
 כולם:
 יעקב:
 יוסף:
 יהודה:
 שמעון:
 ראובן:
 יששכר:
 אשר:
 שמעון:
 יששכר:
 יעקב:

ח ו ש ך

מ ע ר כ ה ר א ש ו ר נ ה

ח מ ו נ ה א

(שכם, שדם, אלומות חבואה בע"ק, אשר יושב על סלע ומחלל בחליל.
 יששכר מסדר אלומות לפי חלומי של יוסף, יחר האחים מפוזרים בשטח).
 (לאשר) חדל, חדל לך ממנגינת האבן הזאת. (אשר מפסיק לנגן). ואל
 חשב כאן באפס מעשה, צא לחפש את הכבשה החועה.
 הן אעשה, שמעון אחי (יוצא).
 מי על הצאן שומר?
 ל ו י .
 (קורא) ל ו י ! ! !
 (מרחוק) כ ך ! ! !
 כנס הצאן להל יאכר לנו !

שמעון:
 אשר:
 יהודה:
 ראובן:
 יהודה:
 לוי:
 יהודה:

- יששכר: (חוך כדי סדור האלומות). והנה קמה אלומתי וגם נצבה הנה כך
(מסיר את כסוי ראשו ושם על קצה האלומה)...
והנה חסובינה אלומותיכם - הנה כך. וכך וכך - ותשתחוינה
לאלומתי.
- יהודה: (מפיל את האלומות מסביב). הנה חלומו של יוסף (צחוק)...
הזהו יוסף הנצב במרכז ?
- יששכר: הוא ולא אחר - יוסף! אחינו היקר !
- שמעון: ואיי כחונת הפסים?
- יששכר: הכתנת שקבל מאבינו? ...
- שמעון: (מחפש סביב ומוצא סמרטוט ושם על האלומה המרכזית)
הנה גם כחנת הפסים! (צחוק כללי)...
(מסדר לו פנים) הנה גם פניו התמימים...
- יהודה: הן, מה נפלא הוא דחליל זה! ...
- שמעון: אין זה דחליל רגיל - זהו דחליל החולם חלומות...
חולם חלומות ומגרש צפרים... (צחוק כללי)
- דאובן: הבו כבוד ליוסף הגדול! ...
- שמעון: לפניו כלנו ניפול...
(יוצאים בפזמון סביב האלומה).
- פזמון האחים.
- יששכר: ליעקב אבינו - שנים עשר בנים
ליוסף הטוב -- כתנת של פסים.
ואנחנו, מי אנחנו, רק לובשי קרעים,
כולנו עבדיך לך משתחווים.
- שמעון: ליוסף אחינו - אחד עשר אחים
את מי אוהב אבינו - אח בעל הפסים.
ואנחנו, מי אנחנו - רק לובשי קרעים,
כולנו עבדיך, לך משתחווים.
- יהודה: חלום חולם אחינו - יושב על כס מלכים,
ואנו שם זכינו, להיות לו עבדים.
כי אנחנו, מי אנחנו, רק לובשי קרעים,
כולנו עבדים, לך משתחווים.
- יוסף: (מאחורי הקלעים) אחי, היכן אתם?
הסו, האין זה קולו של יוסף ?
- דאובן: (מרחוק) אחי, אחי, היכן אתם ??

שמעון: אכן יוסף הוא, הוא ולא אחר, (ניגש לאלומה והורס אותה במכה אחת).

אשר: (מופיע בריצה) ראובן, שמעתי את קול יוסף!

שמעון: הס ילדון, האם את הכבשה החועה החזרת?

אשר: לא את הכבשה, את קול יוסף שמעתי...

שמעון: אבל הכבשה, היכן היא?!

אשר: או, את הכבשה - שכחתי.

ראובן: (בחיבה) כבשה חמימה שכמותך...

יוסף: (קרוב יותר) אחים! האם שומעים אתם את קולי???

אשר: יוסף! הננו כאן, ב...

שמעון: (משתיקן) הס אויל! אל תפצה פה, השמעת?!

יששכר: אל תפצה פה, השמעת?!

שמעון: הס גם אתה!

יהודה: הנה בעל החלומות הלזה בא...

יששכר: ודאי שוב חלם חלום והנה הוא בא לספרו לנו...

יהודה: קצתי בכל חלומותיו!

שמעון: וכך אני!

יששכר: ואני!

שמעון: אך אשמע קולו וירחחו דמי!

ראובן: לאט לך שמעון, הן אחינו הוא...

שמעון: לא או, כי אויב הוא לי!

יהודה: הקשיבו לי אחים!

שמעון: נשמע דבריך, יהודה!

יהודה: הבה אחים נלמד את בעל החלומות הלזה לקח לבל ישוב לחלום עוד.

יששכר: הבה, הבה, הבה, מה נעשה איפוא?

שמעון: זאת נעשה! נהרגהו ונשליכהו באחת הבורות...

ראובן: מה תדבר שמעון, הנהרוג את יוסף אחינו?...

יששכר: כן יהי!

יהודה: ומה נאמר לאבא?

שמעון: נאמר כי...

יוסף: אחים! ... (מרחוק)

יששכר: חיש. חיש מהר! מה נאמר???

שמעון: נאמר כי חיה רעה אכלתהו...

יששכר: טובה עצתך שמעון. ונראה מה יהיו חלומותיו.

ראובן: אל נא אחים! לא נכנו נפש, אל תשפכו דם...

שמעון: נעשה כאשר אמרנו! לא כן יהודה?

(יהודה שותק)

ראובן: אם כה גדולה קנאתכם ליוסף וגמתם אומר לחתנקם בו אזי אל הבור
הזה השליכוהו ויד אל תשלחו בו.
יוסף: (נכנס במהרה ושמה לפגישה) השלום לכם אחים!?! (שתיקה)
אשר: שלום יוסף א
שמעון: (נוהז מבט באשר וזה משתחק)
יוסף: אבי שלחני לראות השלום לכם? (שתיקה)
ראובן: דרך ארוכה עברתי עד הגיעי הלום
יוסף: מה בפניך יוסף, השלום לאבינו ?
יהודה: לאבינו שלום, ראובן . . . וגם לשלומכם ידרוש . . . (שתיקה)
יששכר: מה עוד חלום חלמת, אשר הבאך הלום ?
יוסף: הו, מה נכספנו לשמוע חלומותיך
שמעון: הנה חלמתי חלום עוד !
יששכר: האמנם?! . . . אכן, הבה ונשמענו, ספר . . .
אשר: ספר, ספר !
יהודה: (ברכות) ספר יוסף. 5
יוסף: ד ב ר !
יהודה: בחלומי והנה השמש והירח ואחד עשר הכוכבים משתחוים לי . . .
שמעון: השמש והירח . . . הם אבינו ואמנו ו
יהודה: ואחד עשר הכוכבים . . . אחיך משתחוים לפניך . . . אכן, חלום
נאה חלמת
יוסף: הבה אחים נשליכנו לבור !
כולם: לבור ! לבור !
ראובן: (הצידה) ברוך אתה כי שמעת הפילתי . . .
יוסף: אנא, אחי, מדוע תרעו לי וכי מה עוללתי לכם ?
יששכר: לבור נשליכנו, את חולם החלומות !!!
יוסף: וכי מה פשע בחלומותי, אחים ?
שמעון: בתחתית הבור . . . בין נחשים ועקרבים המשיך לחלום חלומותיך
יוסף: (האחים מקיפים את יוסף כשזה עם גבו לקהל).
אחים, אנא אחים, מה זה עלה לכם על מה זה . . . שמעון, יששכר,
יהודה לך הכח, עצור בעדם . . . אנא, חוסו על אבינו היקר
שמעון: בן הפנוקי אבינו
יששכר: הבן האהוב על אבינו
יהודה: כחונת פסים נתן לך אבא
שמעון: קרעו אותה מעליו, אחים !
יוסף: הו, אחים, אחים
יששכר: הנה כתובת הפסים שלך . . . (קרע אותה מעליו)

- יוסף : הו, אחים שמעו לי אל נא חעטו זאת. הן לא תרעו לאבינו, אנא,
ראובן אחי, עזור לי, עזור לי !!!
- שמעון : ועתה לבור !
- כולם : לבור! לבור! (תוך זעקוחיו של יוסף הם משליכים אותו אל הבור)
(האחים מתפזרים ויוסבים דומם. מחטיף אט... אטר מחלל מנגינה
עצובה, מרחוק נשמע יללל...)
- אטר : (מפסיק נגינתו) אחים, הנה אלך לבקש את הכבשה החועה...
ראובן : הסאר כאן אטר. אני, אני אסיגנה...
(בדרך ליציאה) אנא, אלהי, רכך את לב אחי ושמור על יוסף...
לעת ערב אבוא להצילו מידם... (יוצא)
- שמעון : (מרחוק נשמעת שירה והפוף מזרחיים, כולם קופצים על רגליהם...)
ישטכר : מי המתקרבים הלום... (ליסטכר) צא וראה !
אטר : (לאטר) צא וראה. (אטר יוצא וחוזר מיד).
אטר : ארחת יטמעאלים, הנה באה !
(נכנסים היטמעאלים שרים ומחללים).
- יטמעאלי : השלום והברכה לרועי כנען. מה סם המקום הזה ?
יהודה : הברותן אתם... מי הנכם ואנה מועדות פניכם ?
יטמעאלי : יטמעאלים אנחנו. מבלעד באנו, נבאת צורי ולוט מצרימה מודידיס אנו...
יהודה : (קורא לאחים הצידה) אחים! הבה ונמכרה את יוסף ליטמעאלים... וידינו
אל תהי בו.
- ישטכר : אכן, נמכרנו.
כולם : יהי כן. יהי כן! ...
- שמעון : נמכרנו אחסם ! אמור נא היטמעאלי, החרצה לקנות מעמנו ע ב ד ?
יטמעאלי : נקנה גם נקנה, אס לא תרבו במחירו.
- יהודה : מה מחיר תתן בעבור עבד צעיר ובריא ?
יטמעאלי : חבה ואראנו, נאך אנקוב מחירו.
- יהודה : הוציאוהו מן הבור, אחים!
(האחים הולכים להוציא את יוסף)
- יוסף : עבד טוב יהיה לך, היטמעאלי. תעבידנו כראונך ורצונך יעשה...
(שהוצא מן הבור)... ידעתי אחים. ידעתי כי לא תניחוני למות, בצמא
וברעב, וחשיבוני אל אבי...
שמעון : הס! (ליטמעאלי) ד ב ר !
יטמעאלי : (סוקר את יוסף) אכן, נאה הוא העבד, אתן בעבורו . . . עשרים שקל כסף..
יהודה : שלך הו א !
יוסף : (תופס) התמכרוני לעבד? ! אם אין בלבכם רחמים עלי, רחמו נא על אבינו...
הן לא תוכלו חורידו ביגון שאולה...

יטמעאלי: חדל מפטפוטיך עבד נקלה (משלם) קשרוהו ! (הישמעאלים קושרים את יוסף).
 יוסף: אנא אחים! שמעו נא תחינתי, אל נא תמכרוני, הלא אחיכם עצמכם
 ובשרכם אנוכי, ראובן אחי, היכן אתה, ר א ו ב ן !!!
 יטמעאלי: לדרך מצרימה !

(צעקותיו של יוסף נבלעות בשירה ותפוף של הישמעאלים היוצאים
 לדרך) (יורד הערב).
 שמעון: הנה רד הערב. נערוך המדורה.

ראובן: (מדליקים את המדורה בצד הבמה, שוכבים לידה ונרדמים)...
 (נכנס בחשאי, רואה את אחיו הישנים. נגש לפתח הבור וקורא לחוכו
 בלחש) יוסף... יוסף... אני ראובן אחיך - באתי להצילך... יוסף...
 (מישהו מתעורר, ראובן מסתתר מאחורי הבור... הלה ממשיך לישון)...
 יוסף, האם תשמע לקולי? להצילך באתי... להוציאך מהבור... יוסף...
 יוסף... יוסף ! (האחים מתעוררים לשמע הצעקות, וראובן מונה אליהם)
 היכן יוסף? יהודה, שמעון, היכן יוסף? דברו, היכן הוא? (שוחקים)
 מה עשיתם לפוסף?

יששכר: לארחת ישמעאלים מכרנוהו !!!

ראובן: (תופס את יששכר) מה? המכרתם את יוסף כעבד ?

שמעון: כן, עבד יהיה במצרים ושם יחלוט את חלומותיו !!!

ראובן: (קורע בגדיו) הו, שוד ושבר. הילד איננו... הילד איננו...

ואנא אני בא... מה אומר לאבינו? ... (בוכה מר)

שמעון: נאמר כי היה רעה אכלתהו...

יהודה: היאמין ?

שמעון: נאמר כי מצאנו כחנת זו קרועה ומוכתמת...

(האור מתרכז רק בכחונת המוחזקת בידי כל האחים במרכז הבמה).

ת מ ו נ ה ב

(עת ערב. אהל יעקב. יעקב יושב בפתח האהל. בנימין הקטן משחק
 על ידו בחץ וקשת).

בנימין: (מעיף בקשת) עופי קשת!... הנה אבי, בעץ פגעת!...

(רץ לעבר החץ, מרחוק)... אבי, אבי, אנשים באים! אנשים באים
 (נכנס בריצה)...

יעקב: (קורא) הבני המה השבים מן השדה ?

יהודה: (מרחוק) אנו בניך !

בנימין: אחי, אחי באים, הנה, יהודה, יששכר, שמעון... (רץ לעברם).

יעקב: הנה כלחה נפשי לראותכם. (פורש זרועותיו לקראתם). ואיך הצאן, בניט,
 השלם הוא ? ...

יהודה: שלם הצאן אבינו, רק כבשה אחת אבדה מן העדר...

יעקב : האם בגלל כבשה אחת נפלו פניכם? הבלים בני, הן רב הצאן. (שתיקה)
אשר : (מחבק לפתע את אביו) הו, אבי! אבי !
יעקב : מה לך אשר, האם עייפת מן הדרך? לך שכב, בני. והיכן יוסף אחיך?
(אשר רץ הניחה) האם הביא לכם יוסף את ברכתו? מה לכם, בני, מדוע
אינכם משיבים לי? היכן יוסף שאלתי? האם פנה גם הוא עם העדר אל
הדיר? (שתיקה)
ראובן בכורי, היכן יוסף אחיך? (ראובן הולך דומם הצידה) שמעון, יששכר,
היכן יוסף?! יששכר...מה קרה אתכם, דברו סוף סוף!
ראובן : איננו.
יעקב : מה האמר?
ראובן : אבינו...
שמעון : (מפסיק!) דאח מצאנו. הכר נא הכתונת בנך היא אם לא?
יעקב : (נוטל את הכתונת) אכן, כתונת הפסים, כתונת בני היא...היכן מצאתם
אותה?
שמעון : בשדה, בשווננו. עם העדר. קרועה ומוכתמת בדם מושלכת ביץ השיחים.
יעקב : כתונת בני. היה רעה אכלתהו, טרוף טורף יוסף...הו, בן פורת, הבן
יקיר לי, אויה לי, אויה לי!...
(פורץ בזעקה, קורע את בגדיו ובוכה. כולם נאלמים דום).

=====

מ ע ר כ ה ב

(בקצה הבמה פנה המסמלת בית סהר, בו יוסף ולידו שר המשקים.)
שר המשקים : (ישן ונוחר) ע נ ב י ס . . .
יוסף : מה, מה אמרת? (רואה כי השר ישן) ישן.
שר המשקים : שלשה טריגים...
יוסף : מה רצונך? מה הפצך שר המשקים?
שר המשקים : מיץ...מיץ...מיץ ענבים...
יוסף : ומהיכן זה אקח לך מיץ ענבים בבור אסורים זה?
שר המשקים : בית פרעה...בית פרעה...
יוסף : מה?
שר המשקים : (נוחר) כנראה שהוא חולם חלום...
שר המשקים : (מתעורר בשאגה) אה, אה... (רואה את יוסף) אדוני המלך פרעה...
יוסף : מה לך? לא פרעה אני - יוסף אנכי.
שר המשקים : אם כן, מה מעשיך כאן בארמון?

- יוסף : איזה ארמון עלה בדעתך? בבית האסורים אנחנו, כאן בבור, הבט סביבך.
שר המשקים: (מביט סביבו מהורהר) אה?
יוסף : אין זאת כי חלום חלמת.
שר המשקים: אכן, חלמתי... חלוט מוזר...
יוסף : ספר חלומך ואשמע.
שר המשקים: מה אספר חלומי ואין פותר לו.
יוסף : הלא לאלהים פתרונים, ספר נא לי חלומך!
שר המשקים: האט אתה הוא העברי אשר פתר חלומו של שר האופים?
יוסף : אנכי. את חלומו פתרתי ברוח אלהי עלי...
שר המשקים: אם כן מחיירא אנכי פן יקרני כאשר קרה את שר האופים. הן אתה פתרת
חלומו ופרעה חלהו על עץ כאשר דברת, בדיוק כאשר דברת...
יוסף : אל חירא, הן לאלהים פתרונית. אם יאבה ירומם ואם לאו ישפיל.
ספר לי חלומך כי אולי טובה אחרייתו.
שר המשקים: הנה בחלומי גפן לפני ובגפן שלושה סריגים והיא פורחת ואשכולותיה
הבשילו ענבים האווה לעינים... וכעת מה פתרוןך האט טוב הוא? אך אנא...
יוסף : הן טרם סימח את ספור חלומך, המשך...
שר המשקים: האט עוד חלמתי? ... לא אזכור...
יוסף : ומה עשית בארמון פרעה בחלומך?
שר המשקים: אכן אכן, בארמון פרעה והנה אני מחזיק את כוס פרעה בידי ואקח את
הענבים ואסחט אותם אל כוס פרעה ו...
יוסף : זהו סוף חלומך.
שר המשקים: אכן, זהו סוף חלומי, האם
(עושה תנועת תליה)
יוסף : הסכת ושמע. הנה זהו פתרון חלומך: שלושת הסריגים - שלטה ימים הם.
בעוד שלושה ימים יוציאך פרעה מן הבור הזה, וישיבך לארמונו ושוב
הגשת לפרעה את כוס היין כאשר עשית...
שר המשקים: האמת פתרון חלומי?
יוסף : לאלהים פתרונים!
שר המשקים: או, במה אודה לך העברי?
יוסף : הנה - כאשר חשב לארמון המלך ועשית חסד עמדי.
שר המשקים: מה הפנך? ככל אשר תחפוץ אעשה!
יוסף : זאת אבקשך: הזכירני נא בפני פרעה למען יוציאני מן הבור הזה כי
גנוב גונבתי מארץ העברים וגם פה לא עשייתי מאומה כי שמו אחי בבור...
שר המשקים: אם אמת פתרוןך, עשה אעשה כאשר בקשת.

(פרויקציה בסגנון מצרי)

קרייין: ויהי ביום השלישי והוא יום הולדת פרעה וישב פרעה את שר המשקים
 על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה, כאשר פתר יוסף, ולא זכר שר
 המשקים את יוסף וישכחנו. ויהי מקץ שנתיים ימים... (הפרויקציה
 נעלמת. אור ארמון פרעה).

חמונה א'

(על המדרגות המובילות לכס ניצב שר המשקים והכוס בידו)

פרעה: (נכנס בבחלה) חכמי מצרים! האספו חכמי מצרים! האספו נא !!!

שר המשקים: האוכל לעזור למלכי??

פרעה: קרא היש לכל חכמי מצרים וחרטומיו, לבוא ולפתור החלום אשר חלמה.

שר המשקים: כן אעשה מלכי (רוצה לצאת).

פרעה: אך את הכוס הב לי. (נוטל הכוס, השר יוצא) חלומות, חלומות...

(שותה, מתחיל ליווי מוסיקלי)... חלום מוזר... הנה אזכור... עומד

אני על היאור... ו...

(מזמר) שבע פרות יפוח מראה מן היאור עולות

בריאות בשר עגלגלות באחו שם לרעות

פרוח שמנוח, פרוח שמנוח באחו שם לרעות.

(שותה טוב) מה מוזר... הנה אזכור עומד אני על היאור ו...

שבע פרות רעות מראה מן היאור עולות

דלות בשר כחושוח רזוח, עולות ומסתדרות.

פרוח רזוח דלוח בשר עולות ומסתדרות.

(שותה) סיוט מוזר... הנה אזכור... עומד אני על היאור ו... (סד)

שבע פרות רעות מראה אל היפות קרבות

וחיש מהר בתיאבון בולעות אותן בולעות.

שבע פרות רעות מראה בולעות את היפות את היפות.

(ממשיך לדבר) יותר לא אזכור כי הנה והקיצותי משנתי.

שר המשקים: (נכנס) מלכי הרם, חרטומים רבים הגיעו הארמונה !

פרעה: היש ביניהם פותרי חלומות ?

שר המשקים: יש מלכי! גדול חרטומיה של מצרים, הוא נברוז, ממתיך לך.

פרעה: יכנס מיד !

שר המשקים: (מכריז) יכנס נברוז, גדול חכמי מצרים !

- נברוז : (נכנס גבוה ענק) שלום למלך פרעה
חולם חלומות לתומו
חלומך לי ספר
ואני אפתרנו
חיש מהר !
- פרעה : אמנם לשון שנונה לך, אך אם את חלומי לא תפתור, חלה אתלה אותך
על אחד משבעת העצים הגבוהים שבגני.
נברוז : (נבהל) מה... מה...
פרעה : ועתה הקשב ושאע ! (מתחיל לשיר-)
שבע פרות יפוח מראה מן היאור עולות
בריות בשר עגלגלות באחו שם לרעות.
נברוז : פרות שמנות עגלגלות באחו שם לרעות.
פרעה : הס! זאת המשך חלומי חשמע !
והנה אחריהן...
שבע פרות רעות מראה מן היאור עולות
דלות בשר כחושות רזות עולות ומסחדרתת.
- נברוז : פרות רזות דלות בשר עולות ומסחדרתת... יש! יש! יש!
מצאתי. הנה פתרון חלומך...
- פרעה : הס, חרטום מהורטס! הן טרט סיימתי את ספור חלומי.
הנה הקשב לסימוני:
שבע פרות רעות מראה אל היפוח קרבות
וחיש מהר בתיאבון בולעות אותן בולעות.
נברוז : שבע פרות רעות מראה בולעות את היפוח
(שם אוזנו להמשך הספור)
וכעת פתור .
נברוז : (מתחיל בטכס הפתרון)
מתקרב אני אליך,
פתרוני אינו רחוק
אתבונן אל תוך עיניך,
כה עמוק, עמוק, עמוק.
(פרעה נפחד)
מסביב לך אלכה,
עוד סבוב ועוד סבוב.
את רוחי אשרה עליך
אכניסך בצל כישוף.

- פרעה : (באי סבלנות כמתעורר מחלום)
חדל סוף-סוף מפטפוטיך ופתור את חלומי.
- נברוז : ובכן, שבעה החמורים היפים אשר בחלומך, הם...
- פרעה : (מחליף מבטים עם השר, נברוז משתתק)
הן פרות ראיתי בחלומי ואחה חמורים בפחרונך, חמור חמורותיים.
- נברוז : אכן, אכן פרות. שבע הפרות השמנות וזיפות המראה אשר בחלומך, הם שבעה אנשים רעים אשר יבואו להרע למלך. כנאמר בחלום: זירעו באחו. ושבע הפרות הרזות הן שבעת העצים שבגנך, המלך, אשר עליו יתלה פרעה את שבעה הרשעים.
- פרעה : (נרגז) אכן, אחה תהיה הרשע הראשון שאחלה על העץ.
- נברוז : חוסה עלי, מלכי. אמצא פחרון טוב מזה.
- פרעה : הבלים בפדך. לשקרנים פחרונות רבים אך לדובר אמת רק פחרון אחד. (לשר) שרי, על העץ העלוהו.
- השר : כדברדך, מלכי !
- פרעה : ועתה, עוד פוהרים הב לי.
- השר : (מכריז) שלושת חרטומי ארץ עילם (שלושתם נכנסים).
- נברוז : אנא, חוס על עברך.
- פרעה : לא, כי על עץ חיתלה, נברוז בן כזב. (שלושת החרטומים נבהלים ורוצים לצאת)
- אלי, אלי גשו חרטומים מחורטמים. הנה שמעו נא חלומי דאם לא תפחרוהו, גם סופכם להתלוח על העצים. ובכן, שמעו לחלומי הבא אשר חלמתי:
- והנה... שבע שבלים מלאות, טובות
עולות בקנה אחד...
- (נפחד במקצת) כן, שבע... כאשר אמרתם... ומיד אחריהן והנה...
שבע שבולים צנומות דקות עולות אחת אחת.
- חרטומים : (ביתר התלהבות) שבע שבולים, שבע שבולים, שבע שבולים, בולים בולים.
פרעה : (מסוחרר) והנה אראה עוד שבע שבולים צנומות דקות.
בולעות את המלאות.
- חרטומים : (באקסטזה) שבע שבולים, שבע שבולים, שבע שבולים.
בלות בלות.
הן בולעות, הן בולעות, הן בולעות
את השבע המלאות
המלאות, מלאות, מלאות !

- פרעה: (מתאושש) וכעת הברו לי פתרונותם.
- חרטומים: (מתחילים לדבר ביחד) שבע השבולים אשר בחלומך...
- פרעה: אל נא תדברו ביחד, כי לא אשמע דבר. דברו אחד אחד, אך זכרו נא כי סופם של הכוזבים על העצים.
- חרטומים: (הראשון רוצה להתחיל לדבר, השני סותם לו את פיו בידו וכן הלאה. האחרון סותם לעצמו).
- פרעה: דברו, חכמי מצרים, כולי אוזן.
- (החרטומים במבוכה, פרעה פונה לראשון) אתה, אמור סוף סוף, מה פתרוןך?
- חרטום א: (עושה תנועות ידיים ומנענע פיו כאילו וזה מדבר)
- פרעה: מה אמרת?
- חרטום א: (חוזר על תנועותיו)
- פרעה: אינני מבין מאומה. (לחרטום ב) ספר אתה, מה פתרוןך?
- חרטום ב: (עושה תנועות כמו א)
- פרעה: (לעצמו) מה זאת, האם חרשו אוזני?
- (לחרטום ג) דבר אתה!
- חרטום ג: (חוזר על קודמיו)
- פרעה: אכן, נאטמו אוזני, וורש אנכי! שרי!
- שר משקים: כן, מלכי?
- פרעה: או, הרי שומעות אזני!... חרטומים מחורטמים, הללעוג לי הפצתם! הו, לעוג אלעג לכם, אם לאתפתרה מיד חלומי, והריני תולה את שלושחכם על העצים, כאשר אמרתי. וכעת דברו שדים!
- (החרטומים זזים הצידה, רועדים מפחד. מתעצבים בחשאי, חוזרים לפרעה ופוחחים בבח אחת בצעקות ותנועות כשוף. השר נבהל ובורה. פרעה מבוהל אף הוא אך אט אט הוא נמשך אחרי הקצב של החרטומים ועושה כמוהם. מתאם נכנס השר, רואה את המתרחש ובורה שוב כשבדרך הוא שותה את כוס היין שהביא לפרעה. החרטומים מגיעים לשיא ומפסיקים בבח אחת. פרעה שלא חש כי המחול נפסק, ממשיך בתנועות וצעקות לבדו).
- פרעה: (מבחין בדומיה סביבו) וכעת אמרו, מה פתרונכם? (שלושתם שותקים רכונני ראש). דברו סוף סוף! (חרטום א' עושה סימן שהמלך ימות) מה, אני אמות?! מחי?! (חרטום ב' עושה סימן שבעוד שבעה ימים) בעוד שבעה ימים? הכיצד? (שלישי עושה סימן שיטבע ביאור) במימי היאור? מה? (שלושתם שותקים רכונני ראש, פרעה צועק) שקר בפיכם! לא אני אמות, כי אתם תמותו; ולא ביאור כי אם על העצים ותולו ולא בעוד שבעה ימים כי אם מצד שרי! (השר מציץ אחר כך נכנס) להלוח את הכוזבים!

- טר מ : (בשמחה) בחפץ לב, מלכי! יעמדו נא אחרי נברוז ויחכו לתורם.
- פרעה : (לעצמו) חלום חלמתי ופותר אין אותו, האם לא ימצא בכל ארץ מצרים הגדולה, איט אשר יגול מעלי את דאגתי ויפתור חלומי?...
- מח מ : (מתפרץ לפתע כנזכר) הו, מלכי, יש! יש!
- פרעה : מה קרה לך, השר ?
- טר מ : מכיר אני עלם צעיר, אשר אין כמוהו פותר אמת.
- פרעה : מיהו העלם הזה ?
- טר מ : עלם עברי אשר בבית האסורים לפני שנתיים היה הדבר, כאשר נתן פרעה אותי ואת שר האופים בבית האסורים.
- פרעה : אכן, זוכר אני...
- טר מ : והנה נחלום חלום ושם אתנו נער עברי, יוסף שמו, ונספר לו ויפתור לנו את חלומותינו. איט כחלומו פתר. וכאשר פתר - כן היה, אותי השיב על כנו ואותו תלה.
- פרעה : חיש, יובא לפני אותו עלם עברי !
- טר מ : בעצמי אלך ואביאו לכאן (יוצא)
- פרעה : (לחרטומים) ואתם שעו אלי חרטומים אמנם דינכם נגזר, אך היה והנער יפתור את חלומי, כי אז שלוח אשלח אתכם לחופשי.
- נברוז : אם אני לא פתרתי - מי יפתור.
- טר מ : (חוזר) צויתי להוציאו מן הבור. מיד יגלה ויחליף שמלותיו ויבוא לפניך, המלך.
- פרעה : האמנם חאמין כי נער זה את חלומי יפתור ?
- טר מ : אאמין, כי אלוהיו עמו ולאֵלוהיו פתרונים.
- פרעה : צא להקביל פניו אך חיש חשוב ואת הכוס הב לי.
- טר מ : שתה ורוה, מלכי.
- פרעה : והרי ריקה היא הכוס..
- טר מ : פליאה היא בעיני. הן זה עתה ראיתי יין בתוכה.
- פרעה : חלומות אתה חולם, שרי.. חיש מלא שליחותך ויין לי הבא, אך לא יין-חלומות. (צוחק)
- טר מ : (לעצמו) אכן פליאה היא בעיני, היכן היין?... (יוצא)
- פרעה : (לעצמו) מי יתן ויפתור העלם את חלומי ותוסר הדאגה מלבי.
- נברוז : הנה העלם בא, אך מה צעיר הוא והלזה חלומך יפתור?...
- פרעה : הס, נברוז! בידי העלם הלזה חייך. התפלל לו והתפללת לעצמך.
- טר מ : (נכנס בריצה) הנה העלם פותר החלומות בא !
- טר מ : (תכונה כללית, יוסף נכנס ומשתחוה)
- פרעה : אתה העלם פותר החלומות ?
- יוסף : אני יוסף, פותר חלומות, כי אלוהי עמי.

- פרעה : אכן, פתור תפתור ולא מר יהיה סופך. הקשב ושמע: בחלומי אני עומד על היאור והנה יוצאות ממנו שבע פרות טובות בשד ויפות מראה ומיד אחריהן והנה עוד שבע פרות יוצאות מן היאור והן דלות בשד ורזות. ותבלענה שבע הפרות הרזות את שבע הפרות השמנות ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחילה ואעור משנחי.
- יוסף : (מסתובב מהרהר; נעצר, כולם עוקבים אחריו במתח). הנה הפתרון: שבע הפרות בריאות הבשר – שבע שנים הן, ושבע הפרות רעות המראה ודלות הבשר – שבע שנים הן גם כן. הנה שבע שנים באות שנות טובע בכל ארץ מצרים; ואחריהן תבואנה שנים רעות ונשכח כל השובע בארץ מצרים וכילה הרעב את הארץ.
- פרעה : שבע שנות רעב בכל ארץ מצרים? שוד ושבר. אך מנין לי כי אכן אמת הדבר? הן לי אות כי אאמין לך.
- יוסף : התאמין אם אומר לך כי עוד חלום חלמת בדומה לחלומך הראשון.
- פרעה : אכן חלום חלמתי! כיצד זה ידעת?
- יוסף : כי אלוהי ההולך עמי, הוא הגיד לי חלומך.
- פרעה : אם כן, מה פשר חלומי השני?
- יוסף : פשר שני החלומות חד הוא.
- פרעה : וכי למה זה אחלום בשנית?
- יוסף : להזכיר לך כי נכוץ הדבר המעם האלוהים וכי ממהר הוא לעשותו.
- פרעה : מה אעשה? במה אשביע את עמי בשבע שנות הרעב? מה יהא עלי?
- יוסף : ברשותך מלכי, אעוץ לך עצה.
- פרעה : דבר, כי חכם אתה.
- יוסף : ישים המלך איש חכם אשר יצבור בשבע שנות השובע אוכל בכל עיר ועיר, ויהי ככלות שבע שנות השובע ובא הרעב והיה אוכל זה פקדון לטבע שנות הבצורת.
- פרעה : טובה עצתך, יוסף, טובה ומחוכמת. אין חכם ונבוץ כמוך.
- יוסף : רב חודות, מלכי.
- פרעה : יוסף! אתה חהיה על היתי וכל העם לפיך ישמע ורק הכסא יגדל ממך.
- יוסף : כבוד גדול הוא לי, מלכי.
- פרעה : ולכם החרטומים, אקיים דיברתי. חופשיים אתם; אך להבא הזהרו בדבריכם.
- חרטומים : (מסתחווים לפני יוסף) חבורך העלם, על פיך ניטק.
- פרעה : הנה נתחי אותך על כל ארץ מצרים, הא לך טבעתי, אות ברית ביני ובינך. (נותן לו טבעת).

יוסף : אם טוב הדבר בעיני המלך, אצא מיד אל כל ארץ מצרים ואפקיד פקידים על הארץ. אעבור מעיר לעיר ואקבוץ את כל אוכל זבוע שנות השובע למען יישמר לבוא שבע שנות הרעב.

פרעה : עסה כטוב בעיניך. בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים. מעתה יקרא שמך בארצי: צפנת פענח, יען כי את הצפון פענחת. (כולם משתחוים ליוסף) ועתה לדרך. מרכבת המשנה אשר לי ממחינה לך. כולנו עבדיך, לך נשחווה, בעזרך נהיה.

כולם : ה' מטען לי, הוציאני למרחב, חילצני כי חפץ בי, ה' עושה חסד לעבדיו עד עולם.

(יוסף יוצא וכולם משתחוים לו)

מ ס ך

מ ע ר כ ה ש ל י ש י ת

(בית יוסף במצרים)

יוסף : (מוחא כף)

שר מ : (נכנס) הקראת לי ?

יוסף : האם שבו האחים מארץ כנען ?

שר מ : טרם באו, אדוני, אך יבואו חיט, כי מנין יקחו מזון לטבור שבר ?

יוסף : ושמעון, היכן הוא ?

שר מ : שמעון? ...מיהו זה שמעון? ...

יוסף : אה...רצוני לומר, זה האחד אשר נשאר כאן.

שר מ : אכן, אסרתיו, כאשר צוית לעשות.

יוסף : לך להביאו אלי !

שר מ : להוציאו מבית האסורים ?

יוסף : עסה כאשר אמרתי !

שר מ : כדבריך, אדוני.

יוסף : ועתה שלח אלי את יועצי.

שר מ : (מכריז) יועצי צפנת פענח.

יועצים : (נכנסים החרטומים המשמטים עכשיו כיועצים)

יוסף : שלום לי וועצי! האם סיימתם את חלוקת המזון בערים אשר הוריתי לכם?

יועצים : חס ונשלם. שלום! (רוצים לצאת)

יוסף : אל נא בחפזכם. גשו אלי ועוד עבודה לכם אתן. הן רבות הערצם בארץ מצרים.

יועצים : (מתקרבים ליוסף באי רצון) כמצותך נעשה. (מתחיל לרוי מוסיקלי שלקצבו מתנהל הקטע הבא)

- יוסף : (לראשון) אתה אלי !
- א' : הריני פה !
- יוסף : עבור מיד מכרך אל כרך, חלק מזון לכל נצרך !
- א' : מיד תוטלם המלאכה ואחריה המנוחה.
- יוסף : (לשני) אתה אלי !
- ב' : הריני פה !
- יוסף : אתה תדאג שבכפרים לא ירעבו האכרים.
- חרטום ב' : את מצווחך אטלים מיד ואז אנוח לי בדד.
- יוסף : (לחרטום ג') אחה אלי !
- חרטום ג' : הריני פה !
- יוסף : לכל נכרי אשר יבוא, מזון חתך וקח כספו.
- חרטום ג' : כדברייך אעשה כי מנוחה אני רוצה.
- יוסף : וכעת לעבודה (רוצים לצאת), המתינו יועצי, כאשר את המלאכה תסיימו...
- חרטומים : נלך לנוח.
- יוסף : לא, כי אלי חשובו.
- חרטומים : מה ?
- יוסף : לעבודה! (חרטומים יוצאים, סוף קטע מוסיקלי)
- טר : (נכנס) אדוני, האיש אשר בקשת, - הריהו כאן!
- יוסף : אמור לו ויכנס. (השר יוצא ונכנס שמעון (משתחוה)
- שמעון : שלום אדוני !
- יוסף : קום על רגליך! מה שמך ?
- שמעון : שמעון שמי, אדוני.
- יוסף : שמעון... שם מוזר, מעולם לא שמעתי שם זה. אם כן, אמור שמעון, היכן אחיך, מדוע טרם שבו מארץ כנען, אין זאת כי שקר היה ספורכם ומרגלים אתם כאשר אמרתם.
- שמעון : כי אדוני, לא שקרו עבדיך, אמת דברנו בי נשבעתי.
- יוסף : אם כן, מדוע התמהמהו לשוב ?
- שמעון : ודאי קטה הפרידה מעם אביהם, כי הן גם את בנימין בקשת לסלוח, אדוני.
- הוא אהוב מאד על אבינו ולא בנקל יפרד מעמו.
- יוסף : ולמה זה יאהבנו כל כך ?
- שמעון : כי את בנו האחד שכל ורק הוא בנימין בן הזקונים נותר לו.
- יוסף : ומה שם בנו אשר שכל ?
- שמעון : יוסף, אדוני.
- יוסף : יוסף?... שם מוזר מעולם לא שמעתי שם זה (צוחק לעצמו)
- שמעון : הוא נער יפה חואר, חולם חלומות היה ואהוב על כלנו.
- יוסף : אהוב על כלכם ?

שמעון: מאד אדוני.

יוסף: ואתה, הגם אתה אהבת אותו?

שמעון: אנכי, יותר מכולם!...

יוסף: אכן! וכיצד זה שכלתם את אחיכם זה... מה שמו?

שמעון: יוסף!

יוסף: ובכן מה קרה אותו?

שמעון: הוא נער רך היה ל... .

יוסף: או, ודאי חלה במחלה ממארת... .

שמעון: לא כי... .

יוסף: ושמה נפל לבור... .

שמעון: כן... לא כלומר... .

יוסף: או, ודאי חיות רעות טרפוהו... .

שמעון: אכן זהו, חיות רעות טרפוהו. אך כיצד זה ידעת אדוני?

יוסף: כי... רגות החיות הרעות בארץ כנען.

שר: (נכנס בריצה) אדוני!

יוסף: מה בפניך, זיבר!

שר: האחים מארץ כנען באו, אדוני!

יוסף: האם אחיהם הקטן עמס?

שר: גם הוא, וכולם ממחינים לך, אדוני!

יוסף: יהואו נא לפני! (השר יוצא)

שמעון: עיניך הרואות, אדוני, לא מרגלים אנחנו.

(האחים נכנסים אחד אחד, הגדולים בראש ובנימין אחרון, כולם מברכים את יוסף לשלום ומשתחוים)

בנימין: הו אחי! אחי! (רץ לעבר שמעון ועובר על פני יוסף העומד ביניהם)

שמעון אחי, הו מה התגעגעת אליך.

ראובן: אדוני, עלינו כאטר בקשת.

יוסף: הנהו אחיכם הקטן?

ראובן: כן אדוני!

יוסף: (נגס לבנימין) מה שמך הנער?

בנימין: בנימין שמי, אדוני!

יוסף: נער יפה וזריז אתה.

בנימין: וגם אדע לקלוע חץ מקשת.

יוסף: האמנם?... ומה שלום אביך, העודנו בחיים?

בנימין: חי אבי, אך נער רב צערתי בעוזבי אותו.

יוסף: הו, נערי הקט (נוגע בכתפו של בנימין, רוצה לחבקו ובורח) לו יכולתי לחבקו עתה... .

- בנימין: הו מה נעים הוא איש זה, ואתם אמרתם כי קשות דבר עמכם.
יהודה: ודאי טובה עליו רוחו היום.
שמעון: אין זאת כי דברי אשר דברתי עמו רככו את לבו.
יהודה: ומה דברת עמו?
שמעון: ספרתי לו על יוסף כי איננו ועל צער אבינו כי גדול.
רחובן: אל תוסיף לחטוא בלשונך, שמעון אחי.
הטר: למה תעמדו, אחים, שבו ונחוו.
יהודה: רצוננו לקבל מזון והביחה לשוב.
אשר: מזונכם תקבלו וגם הביחה תשובו, אך בינתיים טבחה כי לארוחה
 חסבו עם אדוננו צפנת פענח.
יששכר: מי אנו כי נסב עם האדון לצהרים?
שמעון: בתחילה למרגלים חשבנו, ועתה גם היטיב עמנו...
יששכר: הבה אחים, נספר לו על דבר הכסף אשר מצאנו באמתחתנו שמה תבוא
 עלינו רעה בשל כך.
יהודה: אדוני, דבר לנו אליך.
טר: דברו, דברו!
יהודה: כאשר שבנו ארצה כנען והנה מצאנו באמתחתינו את צרור הכסף אשר שלמנו.
טר: אין זאת כי אלוהיכם הטוב שם הכסף באמתחותיכם. אנו את שלנו קבלנו.
יוסף: (נכנס) הקשיבו אלי יושבי כנען. היום עמי לארוחה חסבו וכל טוב
 הארץ יוגש לכם. שרי!
טר: כן.
יוסף: קרא ליועצי (השר מוחא כף, נכנסים שלושת החרטומים)
יוסף: האם סימתם?
חרטומים: כן, (רוצים לצאת)
יוסף: אך טרם סימתם.
חרטומים: מה!?!...
יוסף: אתם תגישו לאורחי את מטעמי הארץ, גם מים לרחוץ ידיהם הביאו.
 (החרטומים מסתכלים אחד בשני מאוכזבים)
טר: חושו יועצים, המגשים ממתינים לכם.
 (יוצאים אחריו)
יוסף: ודאי עייפתם מן הדרך, שבו לכם ולארוחה הכונו. (כולם מתיטבים
 ותמהים על קבלת הפנים. נכנס חרטום א' עם כד מים, כולם רוחצים
 ידיהם).
טר: (נכנס עם כד היין) הנה היין אדוני.
יוסף: גביעים הבא שרי ואל תשכח את גביע הכסף.
טר: מיד אדוני (יוצא)

- חרטום ב': (נכנס ומגש בידו אחריו השני, השלישי ואחרון חוזר השר וגביעים בידו ביניהם בולט גביע הכסף).
- יוסף : מזגו היין, וכעת הרימו הכוסות לחיי אביכם הטוב.
- בנימין: (כולם שותים מחוץ לבנימין) ואתה נערי הקטון, למה לא תסתה גם אתה? מימי לא בא היין לפי.
- יוסף : אם כן לראשונה אצלי חשתה. שרי! הב לו את גביע הכסף שלי.
- (השר מוסר את הגביע לבנימין). שתו אחים לחיי זה הנער. (כולם מסתכלים בבנימין, בנימין שותה).
- כולם : הידד! הידד! (פורצים בצעקות שמחה ושותים אחריו ושוקצים באכילה ומשתה).
- יוסף : (בא קדימה, וקורא אליו את שר בחשאי) הסכח ושמע שדי.
- השר : כולי אודן, אדוני.
- יוסף : מלא את אמתחות האנשים האלה אוכל וטים כסף איש בפי אמתחתו.
- השר : כן אעשה.
- יוסף : ועוד זאת, את גביעי, גביע הכסף, חשים באמתחת הקטון הזה.
- השר : עשה אעשה כן, אך לא אבין מאומה...
- (יוסף חוזר למקומו, השר קורא בחשאי לחרטום א', לוחש לו באזנו על דבר הגביע. א' לוחש לב' וב' לג' והאחרון שוב לשר. השר רוגז ונגש לראות אם בנימין סיים לשותות וזה לוקח את הגביע ושותה את כל היין. השר שמח, כולם שמחים אחריו. השר מנסה להושיט ידו ולקחת את הגביע אך באותו רגע בנימין מוזג שוב יין לטוכו) (השר לוקח את אחד הגביעים וקורא)
- השר : נשתה נא לחיי אדוננו הטוב! (כולם שותים ואף בנימין מריק את הגביע).
- בנימין: אכן טוב הוא היין! (כולם צוחקים, בינתיים השר מסלק את הגביע מוסר לא' זה לב' זה לג' וזה שוב לשר, השר מנסה להכניס את הגביע לתרמילו של בנימין אך כל פעם משהו מפריע לו עד שהוא מצליח).
- יוסף : ועתה לשוב לבתיכם חוכלו, לכו בעקבות יועצי והם ימלאו אמתחותיכם אוכל כאשר בקשתם.
- ראובן : מודים אנו לך על הטוב שעשית עמנו.
- כולם : ברוך תהיה!
- (כולם לוקחים צרורותיהם ויוצאים בעקבות היועצים, אחרון יוצא בנימין) שלום אדוני.
- בנימין: עשיתי כאשר בקשת.
- השר : (מהורהר) טוב.
- יוסף : (מהורהר) טוב.
- שר : אך שמא תסביר לי אדוני, מה פשר כל הדברים האלה?

- יוסף : עשה עמי חסד קטן, אל תשאל דבר.
ה ש ר : אשתוק כאבן, אדוני.
יוסף : זה טוב. ועתה עוד בקשה לי אליך. קום רדוף אחר האנשים ויטגתם ויהי כאשר תמצא את הכסף והגביע והחזרתם אותם אלי.
ה ש ר : כן אעשה, אדוני, אך לא אבין מה... (יוסף מסתכל בו וזה סותם את פיו ויוצא).
יוסף : (מוחא כף) (נכנסים היועצים) את הכלים סדרו.
ה ש ר : (פנטומימה של סדור הבית)
ה ש ר : (נכנס בשקט) אדוני, עשיתי כאשר בקשת. הנה האנשים (צועק החוצה) הכנסו לכאן גונבי גביעים!
כולם : (מתפרצים) אנא אדוני למה זה יחשוב עלינו כדברים האלה?
יוסף : הסו! למה שלמתם רעה תחת טובה?
ראובן : למה ידבר אדוני כדברים האלה? חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה.
יששכר : הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחותינו השיבוננו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדוני כסף או זהב.
יוסף : לו כדבריתם וטוב. אך מה אם אמצא הגביע באמתחותיכם.
שמעון : זה אשר ימצא אצלו הגביע ומת וגם אנחנו נהיה לאדוני לעבדים.
יוסף : אנכי אקל את דינכם, זה אשר אצלו הגביע ימצא, יהיה לי לעבד והשאר נקיים יהיו!
יהודה : הנה אמתחותינו (כולם מורידים תרמיליהם) יחפש נא אדוני, כי נקיים אנחנו.
יוסף : שרי, אתה ערוך את החפוש, אך תיטיב לראות.
ה ש ר : בשבע עינים אביט, אדוני.
כולם : (השר עובר על תרמיליהם החל מהגדול וכלה בבנימין) הנה הגביע נמצא!!
יוסף : שוד ושבר, בנימין? הכיצד?!!!
יוסף : איך העזתם, הן ידעתם כי נחש ינחש איש אשר כמוני.
בנימין : אחים אנא, לא אני שמתי הגביע... בי נשבעתי וכי למה אעטה כזאת.
ראובן : מה נאמר ומה נדבר. אין זאת כי אלהים מצא עוונותינו.
יהודה : עבדיט נהיה לאדוני, גם אנו וגם הנער אשר בידו הגביע.
יוסף : חלילה לי מעשות זאת, רק האיש אשר נמצא הגביע בידו יהיה לי לעבד ואתם עלו לשלוט אל אביכם.
יששכר : לא אדוני, לא נוכל שוב ארצה כנען בלעדי בנימין. שמעון, ראובן, דברו דבר.
שמעון : דבר יהודה!
יהודה : אנא אדוני, לו רק לספורי תשמע אדוני ואל יחר אפך.
יוסף : דבר כי שומע אנכי.

- כאשר ירדנו ארצה כנען אל אבינו לבקש את בנימין, זה הקטון, כאשר צוית ויאמר לנו אבינו עבדך, אתם ידעתם כי שניים ילדה לי אשתי רחל. האחד טרוף טורף ועתה אם תקחו גם את זה מעם פני וקרהו אסון, והורדתם את שיבתי ברעה שאולה.
- יששכר : כזאת אמר, מלה במלה.
- יהודה : ועתה אם נשוב אל אבינו והיה בראותו כי אין הנער ומח, כי נפשו קטורה בנפש הילד. ואז חטאתי לאבי כל הימים כי אנכי ערבותי לו לאמור, אם לא אביאנו אליך וחטאתי לאבי כל הימים.
- ראובן : גם אנכי ערבותי לו.
- יששכר : כולנו אדוני.
- יהודה : יושב נא אותי עבד לאדוני ואת הנער ישלח עם אחיו.
- ראובן : לא נוכל טוב אל אבינו והנער איננו. אנא יקח נא אותי לעבד תחת הנער.
- יששכר : את כולנו יקח ולא את הנער.
- כולם : (כורעים ברך) אנא אדוני, עבדים לך נהיה. (בעת שכולם כורעים סביב יוסף, יוסף מתרומם, האור יורד, בפרויקציה מופיע חלום האלומות והכוכבים, מוסיקה חריגה ויוסף נשכר).
- יוסף : לא אוכל עוד, לא אוכל... קומו על רגליכם אחים, לא אוכל עוד, לא אוכל... קומו על רגליכם אחים, לא ארע לכם במאומה כי אחיכם אנכי, יוסף. (כולם שוחקים מבוהלים) העוד אבי חי? (שתיקה) קומו על רגליכם ואלי גשו, אני יוסף, אני אחיכם יוסף אשר מכרתם אותי לישמעאל שחורידני מצרימה.
- ראובן : יוסף אחי... אחת חי... יוסף... כי תחיה אחי... יוסף...
- כולם : יוסף... יוסף...
- (יוסף פורש זרועותיו לאחים, הם מושיטים אליו ידיהם ומחקרבים אליו אט אט עם סגירת המסך).
- יוסף : אל תעצבו כי מכרתם אותי, כי למחיה שלחני אלהים לפניכם. מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו: כה אמר בנך יוסף, שמני אלוהים לאדון לכל מצרים. רדה אלי אל תעמוד!